

Õhtuleht, 15. XII / 95

Igaühel on oma muinasjutt

ITA SERMAN

"Muinasjutt on elutõdede peegeldaja," kinnitas hiljutises intervjuus "Õhtulehele" Mai Murdmaa.

Täna õhtul jõuab Estonia Teatri lavale ballett "Tuhkatriinu" – eluline muinasjutt.

"Igaühes meist on peidus kurjust ja edevust, vihkamist ja ebaõiglust. Ka mina pole neist puudustest vaba," muutub Mai Murdmaa esietenduse eel enesekriitiliseks. "Ehk on võõrasemaski midagi minust endast. Aga igas inimeses on ka igatsust, püüdemist headuse poole. Just seda olen tahtnud oma balletiga rõhutada," täpsustab koreograaf ja lavastaja ning lisab, et groteskse ja ilusa vahekorda on suuresti aidanud lahendada **Sergei Prokofjevi** suurejooneline muusika.

"Tuhkatriinu" Estonia Teatri laval on mõneti ka tähenduslik, ja see lisab huvitavust veelgi. 1965. aastal tantsiti balletti Mai Murdmaa diplomilavastusena, ja peaosas oli siis **Aime Leis** – seekordne repetiitor. 1979. aastal tõi muinasjutu lavale **Enn Suve**. Tema Tuhkatriinu, nagu nüüd Mai Murdmaalgi, oli (ja on) **Kaie Kõrb**.

Kaht eelmist lavavarianti võib pidada heas mõttes traditsiooniliseks. Seekordset "Tuhkatriinut" on tänapäevastanud aeg, ning see on olnud ka Mai Murdmaa põhilisi taotlusi.

"Kuigi seekord pole tegu ehk otseselt muinasjutuga, ei sega mind see sugugi," kinnitab Kaie Kõrb kaht osatäitmist võrreldes. "Muinasjutt on ju olemas ka tänases päevas, ja mina tantsin Tuhkatriinut oma sisemise muinasjutu järgi. Muidugi on tänased väljendusvahendid teised, aga igipõline soov armastuse järele püsib alati."

"Armastust ja soojust vajavad inimesed praegu ehk rohkemgi kui kunagi varem."

Tuhkatriinu ja Prints – Kaie Kõrb ja Viesturs Jansons püüdlemas helesinise unistuse poole...

Harri Rospu foto

mõtiskleb Aime Leis. Ja leiab ka, et kahe Tuhkatriinu erinevus ei sega teda hoopiski. Nüüdne lavastus on lihtsalt mastaapsem ja filosoofilisem ning toob enam esile karaktere

rid – on *maimurdmaalikum*. "Balleti kolmas vaatus on *hele-helesinine*," lisab Kaie Kõrb. "Ja hetkest, mil armastus jõuab tippu, lihtsalt **peab** midagi jääma vaataja süda-

messe. Kui inimene läheb koju, elab see säde temas kindlasti edasi. See annab jõudu mõelda ja tunnetada ka seda, milleks igapäevaelus muidu ehk aega ei jää."